

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216209783
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7216209783.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Imricha Volkaia v právnej veci plnoletej C. H. nar. XX.X.XXXX a vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti D. H. nar. X.XX.XXXX a U. H. nar. XX.X.XXXX zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košicich detí rodičov matky D. Y. nar. XX.X.XXXX bývajúcej v U. na U. ul. č. XX zastúpenej JUDr. Jaroslavou Plažákovou advokátkou so sídlom v Košiciach na Hlavnej ul. č. 40 a otca G. H. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v U. na W.V.N. ul. č. X zastúpeného JUDr. Evou Geleneky Hencovskou advokátkou so sídlom v Košiciach na Bajzovej ul. č. 2 v konaní o zníženie výživného o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 6.9.2017 č.k. 11P 9/2017-237 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh otca na zníženie výživného a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm.d/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zrušil jeho vyživovaciu povinnosť na plnoletú C. H. od 23.6.2017 a znížil výživné pre maloletého D. a maloletú U. na 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa mesačne počnúc dňom podania návrhu, ktoré by bol povinný uhrádzať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Alternatívne navrhol, aby súd znížil vyživovaciu povinnosť na všetky deti, teda aj plnoletú C. na sumu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené dieťa mesačne, ktoré by bol povinný uhrádzať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred plnoletej C. počnúc dňom podania návrhu a pokiaľ ide o maloleté deti D. a U. vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky od podania návrhu. Nesúhlasí s právnym názorom súdu, že neboli splnené podmienky pre zmenu pôvodnej úpravy výživného podľa § 78 Zákona o rodine, nakoľko za podstatnú zmenu pomerov považuje výrazný pokles svojho príjmu, nakoľko bez vlastného zavinenia stratil prácu v spoločnosti SPP-distribúcia a.s. a jeho príjem klesol z 1.200 až 1.300 € na 365 €. Ako už uvádzal pred súdom, v čase, keď bol zamestnaný, trpel zdravotnými problémami, ktoré však neboli takej intenzity, aby nemohol zodpovedne vykonávať svoje zamestnanie. Neskôr sa však jeho stav zhoršil, vtedy mu zamestnávateľ priamo narovinu povedal, že bude znižovať stavy a minimálne dvoch zamestnancov bude musieť prepustiť. V tej dobe nebol na tom zdravotne najlepšie a predpokladal, že bude jedným z tých, ktorých prepustia. Keď ho vedenie spoločnosti zavolalo, povedali mu, že by bolo najlepšie bez ďalších problémov ukončiť ich spoluprácu a že v rámci zachovania korektných vzťahov sa najlepšou možnosťou javí skončenie pracovného pomeru dohodou. Vedel, že by podľa všetkého

dostal výpoveď a keďže nestál o akékoľvek problémy a ich vzťahy v práci boli vždy dobré, súhlasil so skončením pracovného pomeru dohodou k 17.3.2016. Skutočnosť, že už v tom čase trpel zdravotnými problémami, nebola prvoinštančným súdom spochybnená. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bol hneď dva dni po skončení pracovného pomeru, t.j. 19.3.2016 prijatý na kliniku ORL ACHH a K s akútnou diagnózou závratových stavov, progresívnej perceptivej poruchy sluchu vpravo a flegmónie hornej končatiny. Jeho zdravotný stav bol veľmi vážny a dokonca hrozilo, že mu budú amputované obe horné končatiny. Považuje za nesprávne, že súd opomenul zohľadniť jeho zdravotný stav, ktorý zreteľne vyplýva aj z predložených listinných dôkazov. Za danej situácie by nemohol ďalej vykonávať svoju prácu, na ktorú bol zaradený. Ak by sa jeho pracovný pomer neskončil dohodou, v dôsledku zhoršenia jeho zdravotného stavu by aj tak nemohol na danej pozícii pracovať a v tom čase spoločnosť ani nemala iné voľné pracovné miesta. Nie je pravdou, že zamestnávateľ musel v dohode uviesť aj dôvod ukončenia pracovného pomeru. Podľa § 63 ods. 1 písm.d/ bodu 1 Zákonníka práce dohoda o skončení pracovného pomeru nemusela obsahovať žiadny dôvod a taktiež sa na tento prípad nevzťahuje nárok na odstupné. Tvrdenia o tom, že dostal od zamestnávateľa odstupné, sú len konšpiratívnymi úvahami nemajúcimi reálny základ vo vykonanom dokazovaní. Vo vzťahu k uplatnenému princípu potenciality, keď súd vychádzal z jeho predpokladaného príjmu 1.535 € namietal, že súd sa v konaní dôsledne nevysporiadal s podmienkami pre aplikáciu tohto princípu. Rozhodujúcim kritériom podľa § 75 Zákona o rodine pre postup podľa princípu potenciality je skutočnosť, že sa povinný rodič dobrovoľne vzdal výhodnejšieho zamestnania. V danom prípade ho však k tomu prinútili zdravotné problémy, o čom súdu predložil aj listinné dôkazy. Vyjadril názor, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k strate jeho zamestnania došlo z objektívnych dôvodov, pričom hneď po skončení pracovnej neschopnosti si aktívne hľadal prácu a podarilo sa mu zamestnať v spoločnosti IBK-SK s.r.o.. Zdôraznil, že je absolútne nelogické, aby sa sám vedome a dobrovoľne vzdal lepšieho príjmu. Kým bol zamestnaný v spoločnosti SPP-distribúcia a.s., svoju vyživovaciu povinnosť si riadne plnil a dokonca deťom prispieval aj nad rámec určeného výživného. Domnieva sa, že súd v rámci svojich úvah neozrejmil, z čoho usúdil, že sa sám vzdal výhodnejšieho zamestnania. Súdu tiež nesvedčí právo posudzovať náročnosť práce na pozícii pomocného robotníka a dispečera poruchových liniek. Súd mu ďalej vytkol, že vlastní byt, ktorý môže prenajímať. Chce upriamiť pozornosť na skutočnosť, že byt toho času ešte nie je spôsobilý na užívanie, zdržiava sa v ňom jeho kamarát, ktorý mu ho za odplatu rekonštruje, pretože bol vytopený. Práce na byte boli nevyhnutné, avšak nemôže si dovoliť zaplatiť stavebnej spoločnosti, prišlo mu vhod, keď ho kamarát požiadal, aby mohol zotrvať krátky čas v tomto byte a za oplátku mu ho zrekonštruje. Následne bude možné byt prenajať. Ide však o 1-izbový byt a nájom v danej lokalite sa pohybuje na úrovni okolo 300 €. Z tejto sumy je potrebné odpočítať náklady na energie, preto čistý zisk z prenájmu mesačne by mohol byť okolo 150 €. Jeho mesačný príjem by tak predstavoval 530 €. Súd však vôbec nezvážil, že ani v prípade príjmu z prenájmu nepokryje všetky výdavky a zároveň je absurdné, aby dokázal platiť výživné vo výške 610 €. Za ďalšiu relevantnú skutočnosť považuje to, že matka detí sa opäť vydala, a preto do jej domácnosti pribudol ďalší príjem, s čím sa súd opomenul v odôvodnení vysporiadať. Nie je tiež pravdou, že okrem úhrady 100 € mesačne iným spôsobom na deti neprispieval, nakoľko pravidelne mesačne hradil stavebné sporenie synovi vo výške 100 €. Súd sa ďalej opomenul vysporiadať s otázkou ďalšieho trvania vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére, ktorá podľa jeho názoru zakladá rozpor s dobrými mravmi. Na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti. Z jeho, ako aj dcérinej výpovede považuje za dostatočne preukázané, že dcéra o neho nejavi žiaden záujem. Aj keď potvrdila, že vedela o jeho vážnom zdravotnom stave, neprišla ho navštíviť, neposkytla mu potrebnú pomoc a ani ho žiadnym spôsobom nekontaktovala. Dcéra nereaguje na jeho SMS správy, neodpovedá na telefóny ani e-mail. Keď sa snažil s ňou stráviť chvíľu času, odmietla ho. Zatajila mu aj termín stužkovej a vôbec ho na ňu nezavolala.

3. Matka vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie otca považuje za nedôvodné a neopodstatnené. Tvrdenia otca o okolnostiach a dôvodoch skončenia pracovného pomeru so zamestnávateľom SPP-distribúcia a.s. sú účelové a ničím nepodložené. S poukazom na § 60 Zákonníka práce, pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie otca, zamestnávateľ by mu musel uviesť dôvod skončenia pracovného pomeru. Ďalej poukázala na § 63 a § 76 Zákonníka práce. Z pohľadu nároku na odstupné je uvedenie dôvodu rozviazania pracovného pomeru pre zamestnanca dôležité. Poukázala na bežnú prax v prípade, ak sa zamestnanec dopustí porušenia pracovnej disciplíny, že zamestnávateľ nerieši skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm.e/ Zákonníka práce, ale dohodou, aby predišiel prípadným možným sporom v budúcnosti. Vzhľadom na to zotrváva na tom, čo uviedla v konaní pred súdom prvej inštancie, že požívanie alkoholu otcom maloletých detí zapríčinilo v prevažnej a rozhodujúcej

miere rozpad ich manželstva a skutočným dôvodom skončenia pracovného pomeru bol tiež alkohol. Pokiaľ otec sám súhlasil s rozviazaním pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu, má za to, že na takéto rozhodnutie nemal relevantný dôvod. Navyiac v súčasnosti pracuje u terajšieho zamestnávateľa v stavebníctve a vo výškach - na strechách, teda uvedená práca nekorešponduje s jeho tvrdeniami o vážnom zdravotnom stave. Nemôže súhlasiť s tvrdením otca, že bez vlastného zavinenia stratil prácu, nakoľko podpis dohody, ktorou skončil pracovný pomer je dvojstranný právny úkon, a teda bez jeho súhlasu nemohla dohoda vzniknúť a napriek tomu, že mal právo žiadať a zamestnávateľ mal povinnosť uviesť dôvod skončenia pracovného pomeru, dôvod v dohode nebol uvedený. S rozviazaním pracovného pomeru z dôvodov, ktoré sa usiluje otec prezentovať je spojený nárok na vyplatenie odstupného podľa § 76 Zákonníka práce, pričom sám popiera, že by mu bolo odstupné vyplatené, teda spochybňuje svoje vlastné tvrdenia o dôvodoch skončenia pracovného pomeru. Vyjadrila názor, že súd sa riadne vysporiadal s podmienkami pre uplatnenie princípu potenciality, keďže otec nepreukázal svoje účelové tvrdenia žiadnym relevantným spôsobom a rovnako si tak počiná aj v odvolaní. Je pravdou, že otec vlastní byt, ktorý môže prenajímať. Sám ho vytopil v čase, keď býval v byte o poschodie vyššie nad ním, a to za okolnosti, že bol pod vplyvom alkoholu a susedia privolali policajnú hliadku a hasičov, na ich výzvy sa odmietal preukázať občianskym preukazom. Tvrdenia o oprave bytu sú tak ako vždy len účelovou obranou. Navyiac je tu stále možnosť, aby aj v tomto stave byt predal. V konaní uvádzala, že uzavrela nové manželstvo, rovnako preukázala, že jej terajší manžel je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, teda v domácnosti nie je žiaden ďalší príjem, ako uvádza otec. Okrem toho jej terajší manžel nie je otcom detí, preto mu nevznikla voči nim vyživovacia povinnosť a zároveň vyživovacia povinnosť ich otca nezanikla. Tvrdenia otca, že ďalšie trvanie jeho vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére C. je v rozpore s dobrými mravmi, je len ďalším dôkazom jeho vzťahu rodiča voči vlastným deťom. Pokiaľ ide o jeho stretávanie s vlastnými deťmi, toto je len krátke, spravidla v čase, keď bolo vytyčené pojednávanie. Aj to išlo o telefonický kontakt najmä s mladšími deťmi, pričom sa mu stávalo, že pre požitie alkoholu bol v stave, keď si deti mýlil a aj opakovane nevedel, s ktorým z nich hovorí. Osobné stretnutia sa uskutočnili v bráne domu, pričom pred deťmi sa opakovane hrubo negatívne vyjadroval na jej adresu. Svojím nezodpovedným správaním pod vplyvom alkoholu rozbil rodinu, pripravil deti o citové, sociálne istoty a teraz si dovoľí namietat rozpor s dobrými mravmi. Sám dlhodobo neprejavuje skutočný záujem o deti do takej miery, že došlo k narušeniu ich citovej väzby a stratil dôveru svojich detí. Dcéra C. otca na stužkovú nepozvala, pretože si plne uvedomuje, že otec je závislý na alkohole a stráca kontrolu nad svojím správaním, preto sa dôvodne obávala, že by mohol narušiť priebeh stužkovej. Otec hoci vedel o stužkovej, neprejavil skutočný záujem o túto, v živote maturanta, dôležitú udalosť. O tom svedčí aj jeho nezaujímanie podieľať sa na nákladoch s tým spojených. To, že jeho matka, teda stará matka C., prispela na túto príležitosť 50 €, je dôkazom, že udalosť bola otcovi známa, ale on nemal záujem prejsť dobrou vôľu a pokúsiť sa zlepšiť svoj vzťah s dcérou. Svoj postoj k dcére preukázal aj v deň posledného pojednávania, keď ani nie hodinu po jeho ukončení sa stretli v meste a on sa tváril, že dcéru nevidí. Ako sa môže domáhať voči vlastnému dieťaťu dobrých mravov, keď na výživnom na deti dlhoval 6.080 €, ktoré si bola nútená uplatniť v exekučnom konaní napriek tomu, že mal na účte 7.800 €.

4. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa pridrižiava doterajších písomných a ústnych vyjadrení. Odporúča zohľadniť pri rozhodovaní podiel osobnej starostlivosti o deti matkou, jej vecné plnenia prostriedkov na bývanie, stravovanie detí, či zabezpečenie ich potrieb. Zastáva názor, že nie je v záujme detí, aby sa ich životná úroveň znížila, nakoľko od posledného určenia výživného ubehol istý čas, ich potreby sa zvýšili nielen vyšším vekom, ale aj tým, že maloletý D. nastúpil do 1. ročníka Súkromnej strednej odbornej školy v Košiciach, maloletá U. je žiačkou 7. ročníka Základnej školy na Tomášikovej ulici v Košiciach a C. je žiačkou 4. ročníka Obchodnej akadémie Watsonova v Košiciach. Otec detí okrem určeného výživného neprispel na zvýšené výdaje detí ani v čase, keď mal iné finančné možnosti. Z rozhovoru s deťmi vyplynulo, že ich postoje k otcovi sú iba dôsledkom správania sa otca k nim. Každé z detí vyjadrilo, že vzťahy medzi nimi a otcom sú a boli narušené už počas manželstva rodičov agresívnym správaním sa otca k matke detí a ním samotným.

5. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje

s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 ods. 1 CSP vyhodnotil dôkazy, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že v priebehu konania na súde prvej inštancie boli zistené a preukázané všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o návrhu otca na zníženie výživného, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Nesúlad názoru účastníka s právnym názorom súdu a vyhodnotením dôkazov nečiní rozsudok nesprávnym ani nezákonným. V tomto prejednávanom prípade súd prvej inštancie dôsledne vykonal dokazovanie a úplne zistil skutočný stav, ktorý následne správne právne posúdil, pričom jeho skutkové a právne závery zjavne nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ale vychádzajú z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, z čoho vyplýva, že každý rodič je povinný usmerňovať svoje pracovné a životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k dieťaťu nebolo ohrozené. Zníženie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť, môže byť len výnimočné a založené na výsostne objektívnych dôvodoch neschopnosti povinného rodiča plniť si vyživovaciu povinnosť z dôvodov, ktoré nemôže sám ovplyvniť. V opačnom prípade by zníženie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť, znamenalo posunúť zodpovednosť povinného rodiča za zdravie a život dieťaťa na druhého rodiča, ktorý sa osobne o dieťa stará a dobrovoľne si plní vyživovaciu povinnosť k dieťaťu.

11. Súd prvej inštancie vzhľadom na predmet konania, ktorým je zmena rozhodnutia o výživnom správne porovnával pomery v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom s pomermi existujúcimi v čase jeho rozhodovania o terajšom návrhu otca na zníženie výživného v súlade s § 78 ods. 1 Zákona o rodine a súčasne správne aplikoval ust. § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine, z ktorého vyplýva povinnosť súdu prihliadať na potencionálne príjmy povinného rodiča, ak sa bez dôležitého dôvodu vzdá výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu, prípadne ak na seba berie neprimerané majetkové riziká. Otec totiž v konaní nepreukázal objektívne dôvody skončenia pracovného pomeru u predchádzajúceho zamestnávateľa, ktorý ukončil dohodou bez uvedenia dôvodu a bez výplaty odstupného a i keď uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru odôvodňuje zhoršeným stavom, v dôsledku ktorého bol následne po skončení pracovného pomeru hospitalizovaný (po dobu jedného týždňa) a následne práceneschopný, argumentácia otca vyznieva nepresvedčivo a v rozpore s ochranou zamestnanca vyplývajúcou zo Zákonníka práce, na čo správne poukázal aj súd prvej inštancie. Nemožno uveriť tvrdeniu otca, že vzhľadom na zachovanie korektných vzťahov s bývalým zamestnávateľom mu tento vyšiel v ústrety a z dôvodu jeho zhoršeného zdravotného stavu s ním skončil pracovný pomer v podstate ihneď a bez výplaty odstupného. Otec v konaní rovnako nepreukázal svoje tvrdenia, že nemal možnosť ďalej pracovať u bývalého zamestnávateľa, že mu jeho zdravotný stav neumožňoval ďalej túto prácu vykonávať, ani že požiadal zamestnávateľa o preradenie na inú, pre neho výhodnejšiu pozíciu s ohľadom na zdravotný stav. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemožno konanie otca vyhodnotiť v súlade s § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine inak, ako že sa bez závažného dôvodu vzdal príjmu z pracovnej činnosti a tým ohrozil aj výživu svojich nezaopatrených detí.

12. Nelogicky pôsobí tvrdenie otca, že mu jeho zdravotný stav neumožňoval výkon práce dispečera, keď následne sa s podstatne nižším príjmom zamestnal ako pomocný robotník na stavbe. Napokon ani jeho majetkové pomery, keď vlastní 1-izbový byt, v ktorom nebyva (nehovoriac o jeho transakciách s ďalším bytom, ktorého bol vlastníkom v čase rozvodu manželstva rodičov), neodôvodňujú záver o tom, že otec

nemá možnosti, schopnosti a majetkové pomery prispievať na výživu detí doposiaľ určeným výživným, a to aj s poukazom na skutočnosť, že od posledného rozhodnutia o výživnom v rámci rozvodu manželstva rodičov (rok 2015) nepochybne došlo k zvýšeniu odôvodnených potrieb detí v súvislosti s ich vekom, rastom a školskou dochádzkou.

13. K ďalšej argumentácii otca odvolací súd dodáva, že poistenie detí a údajné stavebné sporenie pre syna vo výške 100 € nie je možné považovať za plnenie vyživovacej povinnosti, nakoľko prvoradou povinnosťou rodičov je zabezpečiť aktuálne bežné odôvodnené potreby detí súvisiace so stravovaním, bývaním, školskou dochádzkou, záujmovou činnosťou a podobne a až následne, pokiaľ to možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov umožňujú, prispievať na úhradu aj ďalších potrieb detí, akými sú poistenie či sporenie. Skutočnosť, že matka detí sa opäť vydala, žiadnym spôsobom neovplyvňuje vyživovaciu povinnosť otca, nakoľko manžel matky k jej deťom vyživovaciu povinnosť nemá. Pre úplnosť je potrebné dodať, že určené výživné je spolu 500 € (180+170+150 €), nie 610 € ako otec uvádza.

14. K otcom namietanému rozporu práva maloletej dcéry C. na výživné s dobrými mravmi (§ 75 ods. 2 Zákona o rodine) odvolací súd uvádza, že dobré mravy nie sú presne definované a vychádzajú zo všeobecne akceptovaných mravných princípov uznávaných prevažnou časťou spoločnosti. Súd ich vždy posudzuje konkrétne v každom individuálnom prípade v kontexte konania účastníkov a súslednosti ich úkonov v čase a mieste. Vo všeobecnosti možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných a uznávaných v spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel (noriem) v spoločnosti všeobecne uznávaných a činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno preto označiť za činnosť proti dobrým mravom. Pri posudzovaní, či právo oprávneného dieťaťa na výživné od rodiča nie je v rozpore s dobrými mravmi, ustálená súdna prax považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi prípady, keď oprávnený bez ospravedlniteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť aj napriek svojim objektívnym možnostiam a schopnostiam a svoju situáciu rieši požadovaním výživného (zneužívanie výživného), keď oprávnený bez ospravedlniteľného dôvodu nerešpektuje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z § 43 ods. 2 a 3 Zákona o rodine a tiež vtedy, ak sa dopustí úmyselného trestného činu proti povinnému či iného zavrnutia hodného konania. V preskúmanom prípade odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by dovoľovali záver, že výživné pre plnoletú dcéru C. od otca je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nezáujem dcéry o otca zjavne vyplýva z narušených osobných vzťahov v dôsledku udalostí, ktoré majú pôvod ešte v čase trvania manželstva rodičov detí a ich spolužitia, pričom už v čase rozvodového konania bolo problematické upraviť styk otca s deťmi vzhľadom na ich odmietanie tohto kontaktu s poukazom na nevhodné správanie sa otca aj pod vplyvom požívania alkoholických nápojov, kedy ho deti videli pravidelne opitého, napádal ich, ako aj matku, z čoho mali traumu (viď rozsudok Okresného súdu Košice I z 24.3.2015 č.k. 21P 99/2014-156). Negatívny vzťah detí, a teda aj plnoletej C. k otcovi sa ani po rozvode nezlepšil v dôsledku minimálnych osobných stretnutí, ktoré v konečnom dôsledku neinicioval ani sám otec. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že od dieťaťa nie je možné automaticky jednostranne vyžadovať slušné a úctivé správanie k rodičom len na základe existencie vzťahu rodič - dieťa, ale je nevyhnutné, aby k takémuto správaniu dieťa bolo vedené rodičmi, videlo príklad v ich slušnom a úctivom správaní k nemu, ako aj navzájom a vnímalo ho ako bežné správanie medzi ľudskými bytosťami bez ohľadu na hierarchické postavenie v spoločnosti. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že správanie sa navrhovateľky, ktorá odmieta styk s otcom a jej nezáujem o otca nie je možné považovať za konanie porušujúce dobré mravy a že by bolo spravodlivé sankcionovať ho nepriznaním zákonného práva na výživu.

15. Pretože súd prvej inštancie správne a zákonne vo veci rozhodol, odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa stotožnil s jeho odôvodnením.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP, nakoľko v konaniach podľa CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak a zároveň nezistil žiadne výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo priznanie trov niektorému z účastníkov konania spravodlivé (§ 55 CMP).

17. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).